

ærede Minister har kunnet finde sig i at bøje sig for det andet Tings peremptoriske Villie, ere vi vel ogsaa nødte til at bøje os for denne Sætning: vi alene vide, og vi alene ville! Det er ikke ønskelige parlamentariske Tilstande; men jeg fremhæver: det er en Situation, hvori man stundom befinder sig her i Landstinget, og denne Situation virker ikke sundt paa Landets politiske Udvikling. Jeg vil, som sagt, af Hensyn til, at saavel den højtærede Minister som det høje Ting ere nødte til at bøje sig for Folketingets Villie, ikke gøre noget Forsøg paa at indføre nogen Forandring i Lovforslaget, skønt jeg betragter det som en Retfærdighedshandling. Der gives os vel den Trøst; at det høje Folketing allernaadigst vil tilstaa et personligt Tillæg til vedkommende Mand, hvis han ikke vil overtage Stillingen for den Lønning, som her tilbydes, men det er, som den højtærede Minister selv udtalte, ikke den rette Vej at gaa. Det er saa meget mindre den rette Vej, som man ikke kan vente, at virkelig dygtige Folk, der ere sig deres egne Evner og Kundskaber bevidste, ville tinge om denne Forbedring for at modtage Stillingen. Jeg beklager det altsaa, men efter at vi have hørt, at vi kun have Valget imellem to Ting, enten at lade Lovforslaget falde eller at lade det gaa videre som det er, har jeg ikke andet at sige, end at det er under Tvang, at vi vedtage dette Lovforslag uforandret.

Ministeren for offentlige Arbejder (Svend Høgsbro): Med Hensyn til Vandbygningsdirektørens nuværende Lønning tog jeg mine Tal fra Bemærkningerne; der staar Direktørens Lønning anført med 7,000 Kr. Jeg maa indrømme, at jeg er i Øjeblikket ikke i Stand til at se, hvorledes denne Modsigelse, for hvilken jeg jo ikke har Ansvar, er opstaaet, thi det ærede Medlem har Ret i sin Beregning, naar henses til Bemærkningerne til § 1.

Med Hensyn til de Bemærkninger, det ærede Medlem i øvrigt fremsatte, finder jeg ikke, at det her er Tiden og Stedet til at komme ind paa en storpolitisk Behandling af vore Forfatningsforhold; det ligger heller ikke naturligt for mig efter min Stilling i Ministeriet at gøre det; men et vil jeg sige, at jeg føler det ikke som

en ydmygende Bøjning for en kategorisk fremsat Villie, naar jeg paa Regeringens Vegne har kunnet slaa mig til Taals med det, som bødes fra det andet Tings Side. Jeg har følt det som en naturlig Konsekvens af det, der efter min Opfattelse er vor Forfatnings Mening, at den, der siger nej, er den stærkeste.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Sagens Overgang til 2den Behandling vedtoges uden Afstemning.

Næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om en Jernbane fra Øster Ulslev til Maribo.

(Lovforslaget, som vedtaget af Folketinget, findes i Tillæg C. Sp. 599 ff.)

Sagen sattes til Forhandling.

Rambusch: Det Lovforslag, der her foreligger, har en ganske usædvanlig kort Historie bag sig, inden det er kommet her til Tinget. Det var til 1ste Behandling i Folketinget den 14. Marts, altsaa 14 Dage førend man kunde vente Rigsdagssamlingen sluttet, og det skal altsaa i 14 Dage gennemgaa samtlige Behandlinger i begge Ting. Endvidere er der den Mærkelighed til Stede, at Sagen i det andet Ting gik glat igennem de to første Behandlinger, men ved 3die Behandling fremkom der vægtige Indvendinger imod det. Naar dette Lovforslag nu skal gøres færdigt i saa stor Fart, saa skulde man jo tro, at det var noget, der havde overordentlig stort Hastværk, idet væsentlige Interesser vilde lide Skade, hvis det ikke straks blev vedtaget, og man skulde paa den anden Side tro, at Sagen var saa simpel og lige ud ad Landevejen, at der ikke fra nogen Side kunde rejses Betænkeligheder derimod. Jeg kan imidlertid ikke indse, at nogen af disse Forudsætninger slaar til. Hvad for det første Hurtigheden angaar, er der, saa vidt jeg kan forstaa, ikke ved Behandlingen i det andet Ting paavist noget som helst om, at